

PARRÒQUIA DE SANT FRANCESC D' ASSÍS

GUIA PER PARES

ELS PARES PREPAREU ELS VOSTRES FILLS PER A LA PRIMERA COMUNIÓ O LA CONFIRMACIÓ

1. Els **pares estimeu als vostres fills i voleu el millor per a ells**. I perquè els estimeu, **Déu** us pot confiar la **missió de cuidar-los**, per ensenyar-los a ser **bones persones** i **comanar al cel**. Per això, a més d'alimentar-los, vestir-los o educar-los, els ajudeu a resar, perquè **també són fills de Déu** i formen part família de l'Església.

.2. **Educar** un fill és **ensenyar a estimar: estimar Déu (l'oració: és parlar amb el nostre Pare Déu)**, estimar **els altres (l'amistat: que mai és indiferència)** i estimar **les coses (l'afeina: ben fet, amb amor, tenint cura dels detalls)**. El qui estima és feliç (té una família, amistats). I qui no estima és infeliç, perquè se sent només, desgraciat, aïllat.

3. Déu és Amor i vol que siguem feliços, per això ens convida a estimar. Perquè **el secret de la felicitat és estimar i saber-se estimat, fer feliços els altres**. L'orgull, l'egoisme, és el gran enemic de l'amor i de la nostra felicitat.

4. Per a un nen **ser bo** -i ser un bon cristià **és ser amic de Jesús** i de la **Mare de Déu**. I **de tots**. El teu fill vol **semblar-se a Jesús**, donar-li alegries a la Verge, comportar-se com ho farien Jesús o la Mare de Déu en la seva situació.

5. Els **pares ajudeu als vostres fills** a conèixer i viure cada vegada millor **la seva fe**. A tenir un tracte personal i afectuós amb Déu. Les ensenyeu les oracions elementals, la vida de Jesús, reseu amb ells. De vosaltres aprenen que el veritable amor a Jesús porta a ser bons fills, bons germans, bons amics i bones persones.

L'amor de Déu ens ajuda a estimar els altres: Què puc fer pels altres? Què necessiten de mi? Perquè volem semblar-nos a Jesús, que era humil, alegre, servicial, amable, treballador, pacient i ajudava als més necessitats. Volem **estimar Déu i estimar a tots**.

.6. Però **no n'hi ha prou amb explicar les coses**, cal **viure-les**. Els pares sou l'educador natural i principal dels vostres fills, amb el vostre **exemple**. També en les coses de la religió. La parròquia o col·legi són una ajuda, un complement, però vosaltres **sou insubstituïbles**.

.7. **Vols ser feliç i fer feliços als teus fills?** Intenta conèixer i estimar **Jesucrist: és, el nostre Model**. I viu els seus ensenyaments. L'amor a Déu **ens humanitza**. Ens ajuda a lluitar contra l'egoisme, la crítica, l'enveja o la mandra. I ens convida a ser **sembradors de pau i d'alegria**.

.8. Els pares podeu transmetre i contagiar amb alegria la veritable fe als vostres fills. Ser cristià és ser **amic de Déu**. És **actuar** en cada moment **com ho farien Jesús o la Mare de Déu** en la nostra situació. A Déu Pare li interessen les **24 hores** del nostre dia. Ens espera **a l'església**, però també **en la família, a la feina** i en les **relacions socials**. Cada dia podem parlar amb Ell, amb la confiança d'un fill, per descobrir la seva voluntat i demanar-li que ens ajudi a ser millors i a estimar els altres.

.9. Qui busca la **veritat**, la **justícia**, el **bé** i l'**amor** està **molt a prop de Déu**. Jesucrist ens convida a tots a **construir la civilització de l'amor**. I per això **necessitem: formació**(estudi del catecisme, etc.), **oració** (parlar amb Déu), freqüència de **sagraments** (eucaristia i confessió) i notar que formem part del Poble de Déu que és **l'Església**.

.10. Aquestes pàgines poden ajudar-vos a educar cristianament als vostres fills. La **fe ben viscuda** -saber que som fills de Déu i que a Déu li interessa tota la nostra vida- és **el millor regal que podeu donar-los**. Els ajudarà a **créixer com a persones** i a conèixer el **camí de la felicitat que és Jesucrist**.

La Primera Comunió d'un fill és una bona oportunitat per tornar a la **pràctica de la fe en família**. Seria bo que tots els pares assistiu a la catequesi d'adults.

Si algun dels pares no heu rebut el sagrament de la Confirmació podeu rebre-ho, preparant-durant aquest temps de catequesi.

SABER ESTIMAR

... Textos de l'Evangeli

"El meu manament és aquest: que us estimeu els uns als altres com jo us he estimat" Jn 15, 12

"Si parlés les llengües dels homes, i fins i tot les dels àngels, però no tingués amor, no sóc més que un metall que ressona o un platet que dringa. I si tingués el do de profecia, i entengués els designis secrets de Déu, i sabés totes les coses; i si tingués la fe necessària per moure muntanyes, però no tingués amor, no seria res". 1 Co 13, 1-2

. 1. Tots sabem, per experiència, que podem estimar: als pares els mostrem el nostre afecte amb un petó, una abraçada, un "t'estimo", procurem ajudar i ser amables amb els germans i els amics. El contrari és egoisme, aïllar-se en un mateix, ser violent, tractar malament als altres, sense l'afecte que mereixen.

. 2. Estimar és pensar en els altres, tractar-los com a persones -que tenen sentiments, com nosaltres- no com a coses. És preguntar-se: què puc fer pels altres? Què necessiten? Com puc ajudar-los?

. 3. Déu ens convida a estimar-lo, a Ell i als altres, perquè ens vol **feliços**. Qui estima és feliç. I qui no estima o no sap o no vol fer-ho, i es converteix en un desgraciat: no és feliç, li falta alegria en la seva vida, se sent sol, és un solitari, està trist ..., encara que pot ser molt rialler a conseqüència de l'alcohol ...

Per aquest motiu, cada dia, el nostre objectiu ha de ser intentar ser amables, delicats, servicials, respectuosos, molt humans. No podem "passar" dels altres.

. 4. És així. Sabem estimar perquè ens han estimat primer: Déu ens ho ha donat tot: la vida, la salut, la capacitat de treballar... Els pares també es sacrifiquen per nosaltres, ens vesteixen, ens alimenten... O els professors i amics que s'interessen de debò per nosaltres.

Tot això ens porta a convèncer-nos que també nosaltres hem d'estimar: què faig jo pels altres, cada dia, en concret, de veritat?

. 5. L'amor no és solament un sentiment. Segur que quan el teu pare o la teva mare et canviaven els bolquers no "sentien" res especial -excepte la mala olor que farien els bolquers bruts- i en canvi ho feien perquè et estimaven. Així mateix ens trobem molt sovint que estimar significarà sacrificar-se un mateix.

L'amor és donar, donar-se. I això costa, però omple d'alegria, de felicitat. Ajudar a casa, cuidar un malalt, escoltar a un amic ... exigeix esforç i oblit d'un mateix, però és la clau d'una família, de l'amistat veritable.

Hem de lluitar decididament contra les manifestacions d'egoisme perquè arrenquen d'arrel la felicitat, perquè ens fan molt de mal.

. 6. És bo saber que la impuresa -viure desordenadament la nostra sexualitat- ens fa egoistes, mata la nostra capacitat d'estimar -com el fang cega els ulls- perquè tanca en la nostra solitud en lloc d'obrir-nos als altres.

. 7. Més aviat la pregunta hauries de fer-te-a l'inrevés: ¿fins on m'agradaria que m' estimessin a mi? Llavors, d'aquesta manera has d'estimar als altres. La regla "d'or" de l'Evangeli, ens la diu Jesús: *fes als altres el que t'agradaria que et fessin a tu*: sigues amable, servicial, ajuda-. *I no facis als altres el que no t'agradaria que et fessin a tu*: molestar, tractar amb indiferència ...

. 8. No estima Déu qui no lluita de veritat per no ofendre'l, encara que sigui en un petit detall, qui no té temps per resar -perquè normalment tenim temps per al que volem-. Qui estima Déu no regateja, assisteix a Missa amb la freqüència que li és possible, acudeix a l'oratori a fer la Visita. En definitiva, no estima Déu qui no s'atreveix a dir: "¿Jesús, què vols de mi?"

. 9. No estima els seus pares qui els suposa un problema en comptes de ser una font d'alegria. No estimem els pares si sovint es presenten baralles, discussions, cops de porta, desobediències, mentides, quan ens aïllem a l'habitació al marge de la resta de la família.

Pensa-ho. Quan tenim massa coses ens oblidem dels altres: vivim en el nostre petit món: el meu ordinador, el meu mòbil, la meva música. No tenim temps per als altres i llavors no agafo el telèfon, ni obro la porta, ni poso la taula..., perquè estic "ocupat" en els meus jocs, la meva televisió ... I només pensem en divertir-nos, però no som feliços perquè l'egoisme no dona la felicitat, no ens plantegem què fer pels altres.

. 10. No estimaràs als altres si et tanques en el teu grup d'amics i "passes" de la resta. Si només "estimes" a qui et cau bé i et resulta agradable... Llavors ets un egoista, perquè només busques que et diverteixin... I això si no els rebutges abans. L'amor no espera res a canvi, ni actua per interès.

Una pregunta clau que ens hem de fer és: ¿en qui penso, en mi o en els altres?

Això és vàlid per a tothom. Si els teus pares, professors o companys no saben estimar de veritat, no seran feliços, ni ara ni als 80 anys.

... Examen sobre l'amor

- Ets amic de veritat dels altres, de tots?
- Tractes a la gent amb respecte, amb afecte?
- T'interesses per les seves coses?
- Renúncies als teus plans o gustos per donar alegries als altres?
- Ets generós amb les teves coses: donar almoïna, deixar jocs, ajudar a parar taula?
- Molestes, ets antipàtic, critiques?
- Saps donar les gràcies, demanar les coses "si us plau"?

ALEGRIA

.. Textos de la Sagrada Escripura:

- . "Hi haurà més alegria al cel per un pecador que es penedeixi que per noranta-nou justos que no necessiten penitència" (Lc 15, 7).
- . "Alegreu-vos sempre en el Senyor; ho repeteixo, alegreu. El Senyor és a prop. No us preocupeu per res "(Fl 4, 4.5.6).
- . "Covards de cor, preneu ànim, no tingueu por; mireu: el nostre Déu vindrà a salvar-nos "(Is 35, 4).

. 1. Alguns diuen: la gent és alegre o feliç quan no té problemes. Si penses així, habitualment no estaràs content, perquè el normal és trobar dificultats (personals, familiars, econòmiques, laborals, etc.).

. Vivim en un món falsament "trionfalista" (tenir problemes "està mal vist", quan el normal és que n'hi hagi). Si no ets el número u en tot, el millor, ets un "fracassat". I això porta a una mena de "competició contínua" contra els altres, que són els meus adversaris, perquè em poden fer ombra. Així és difícil tenir amics de veritat (ajudar-los, admirar, alegrar c on els seus èxits).

. 2. L'alegria és una característica típica dels fills de Déu. La gent no és feliç perquè no resa, i perquè no fa Oració. Observa al teu voltant: disgustos, discussions, crítiques, baralles, cops de porta, indiferència, presses, poques somriures, cap "gràcies".

. És feliç qui s'oblida de si mateix i pensa en els altres. Seràs feliç quan et proposis que els altres siguin feliços: vull donar moltes alegries a la meva família, ser amable amb els meus amics, no ser fred ni bruscat amb ningú.

. 3. La "lògica de l'egoisme" porta a la queixa, l'enuig, a la prote aquesta, al complex de víctima (si m'agrada, si no m'agrada, si tinc ganes o no, no em ve de gust, per què sempre em toca a mi ?, jo ja ho vaig fer ahir).

. La "lògica de l'amor" porta a l'alegria: què puc fer pels altres? ¿Què necessiten de mi? I sense adonar-se'n, qui sap voler (és servicial, escolta, és positiu, transmet esperança, etc.), té molts amics, perquè a ningú li amarga un dolç, i el llenguatge de l'afecte ho entenem tots.

. 4. Déu gaudeix tant quan tractem bé als altres (als seus fills, als nostres germans), que el "premia" amb una felicitat molt gran, ja aquí a la terra, i després en el Cel.

. Quan perdem l'alegria (males cares, modals bruscos, serietat desproporcionada) és perquè en aquell moment no ens recordem de Déu. Els disgustos coincideixen amb les faltes de presència de Déu, de visió sobrenatural. I a l'inrevés, quan estem resant és fàcil tenir paciència, ser positius, disculpar.

. 5. Quan un "sap" que Déu és el seu Pare del Cel, i que vol el millor per a cada un, les coses, tot, es veuen d'una altra manera. És gairebé "impossible" enfadar-se en la presència de Déu (dóna serenitat d'esperit, optimisme, esperança): perdonar, somriure, no jutjar amb duresa, comptar amb

el temps, ficar-se en la pell de l'altre o exercitar la paciència, resulta natural i espontani al costat de Déu. Déu ens "humanitza", ens fa més comprensius.

. 6. L'alegria no és "inconsciència" (hi ha coses d'aquest món que no funcionen bé), o tenir una visió superficial o "frívola" de les coses (no donar importància, tant és, o no és el meu problema, jo només vull divertir-me), o "infantilisme" (negar que hi ha gent que pateix molt i que ho passa molt malament).

. La felicitat no és una "loteria" (hauria gent que neix feliç i altres desgraciats).

. L'alegria és una "actitud" davant la vida, davant el que va bé i davant el que convé rectificar: ¿com reaccions davant els problemes? ¿Et limites a queixar-te? En el món sobren "criticaires" i falten "optimistes" (gent que busqui "solucions", no "culpables").

. 7. Per a un fill de Déu tot pot ser per a bé. Les coses són bones o dolentes en la mesura que m' apropen o m' allunyen del Cel (una malaltia, un contratemps o els defectes dels altres, em poden ajudar a guanyar en paciència o agrir el meu caràcter).

. A vegades somriure suposa un esforç "afegit", un complement, perquè estàs cansat. Posar bona cara no és hipocresia sinó caritat, delicadesa. L'egoista -perquè només pensa en ell- raona així: estic cansat, les coses m'han anat malament ..., que s'assabenti tothom, si jo no sóc feliç els altres tampoc. Un fill de Déu, pensa: la família i els companys necessiten alegria, rostres somrients ..., tot i que estic cansat ho faré per ells (l'amor a Déu porta a pensar en els altres i l'oblit de si ..., i a oblidar el propi cansament) .

. 8. Qui no lluita no està content. Si no estàs disposat a "barallar-te" amb tu mateix (mandra, egoisme, sensualitat, orgull), tindràs mentalitat de "esclau" (del pecat: no puc canviar) i de "derrotat" (de vençut). I això et portarà a la "desesperança" (a la manca d'optimisme).

. Anima tant veure que millores en algun punt! Però cal lluitar. I demanar ajuda a Déu i a la Verge.

. 9. Per mantenir-se "sa" i no perdre l'alegria és molt important aprendre a perdonar, oblidar. I acceptar la voluntat de Déu sempre i en tot. I evitar la crítica externa o interna (la manca de caritat "arrenca" l'alegria de l'ànima).

.. Examen sobre l'alegria:

- . ¿Normalment estàs trist o content: a casa, a la feina, amb els amics?
- . ¿Rius i fas broma amb freqüència? Ets alegre?
- . Quines coses et treuen l'alegria: egoisme, enveja, cansament?
- . T' entristeixen els teus defectes o fracassos, o intentes superar-los?
- . T' entristeixen els defectes dels altres per falta de paciència?
- . ¿Suportes amb bon humor els canvis de plans, els retards i els imprevistos?
- . Saps perdonar, oblidar, o portes un "registre" o llista de "greuges" de les fallades alienes? ¿Esborres de la teva memòria aquests mals moments?
- . Intentes ser sempre positiu en els teus comentaris? ¿T'animes o desanimes?
- . Sabies que somriure sol ser el sacrifici més agradable a Déu?
- . Ets un "rondinaire", un "posa pegues", un "esgarriacries", negatiu?
- . T'has proposat somriure a persones concretes que et cauen pitjor?
- . Has concretat què faràs per donar alegries a la teva família, amics, veïns, companys de treball, etc.?

HUMILITAT, HUMILITAT, HUMILITAT

.. Textos de la Sagrada Escripura:

- . "Feu-vos deixebles meus, que sóc benèvol i humil de cor, i trobareu el repòs" (Mt 11, 29).
- . "Va dir llavors Maria: Sóc l'esclava del Senyor, que es compleixin en mi les teves paraules" (Lc 1, 38).
- . "Perquè ha posat els ulls en la humilitat de la seva serventa; per això des d'ara em diran benaurada totes les generacions "(Lc 1, 48).
- . "Us dic que aquest va baixar a casa seva justificat, i l'altre no. Perquè tothom qui s'enalteix serà humiliat; i qui s'humilia, serà enaltit "(Lc 18, 14)
- . "Revestiu tots d'humilitat en el tracte mutu, perquè Déu resisteix als superbs i dona la seva gràcia als humils" (1 Pdr 5, 5).

. 1. El primer pecat de la història va ser un pecat de supèrbia: el "no serviré" a Déu de Lucifer. I el primer pecat de la humanitat també va ser d'orgull: "sereu com déus", va temptar el dimoni a Adam i Eva.

. L'enemic número u de la nostra santedat -i de la nostra felicitat - és la supèrbia, l'orgull, el "jo". Quan volem ser el centre, desplaçant a Déu i als altres, és un "desastre", i ho fem passar molt malament: "si m'han dit, si em valoren, si no em tenen en compte, si he quedat bé o malament." (és un autèntic "infern", del qual és difícil escapar).

. 2. L'home "modern" tendeix a ser "autosuficient": no li agrada dependre de res ni de ningú, ni deure favors, o haver de demanar ajuda. Vol ser "independent". I això el porta a sentir-se sol, a no confiar en els altres, a aïllar-se (evita adquirir compromisos que el lliguin, que li "treguin" llibertat). I com els "altres" també pretenen imposar-se, el conflicte d'interessos i la discussió són l'habitual. Vivim en una societat molt "competitiva": l'egoisme és fred, dificulta l'afecte.

. 3. La supèrbia molesta especialment a Déu, i als homes: creure's millor, menysprear els altres, donar-se-les perfecte, produeix "rebuig", fa mal. I a l'inrevés, la virtut que més agrada a Déu (per això es va fixar en la Verge), i també als homes, és la humilitat. La persona humil, senzilla, natural, que reconeix les seves limitacions i que demana ajuda, "cau bé", desperta simpatia.

. El superb està tot el dia criticant, tot li sembla malament (perquè ell podria fer-ho millor, és un perfeccionista, i li dona enveja que altres facin les coses bé). L'humil aprèn dels altres, als que sempre admira per alguna cosa, i és comprensiu amb els errors del proïsme. Per això l'orgullós no és alegre (és irònic, cínic), i l'humil està de bon humor (es riu de si mateix).

. 4. La humilitat és la veritat: fem coses bé i fem coses malament. Hi ha coses que ens surten a la primera, i altres que no ens sortiran mai. Qui digui que ho fa tot bé (no tinc res del que penedir-me), o tot malament (sóc un desastre, no serveixo per a res), no es coneix.

. Ser humil no és anar capcot o dir tonteries d'un mateix. Ni tenir poca personalitat. És acceptar la realitat: Déu és Déu, i jo sóc una criatura (abans de néixer jo, el món ja existia, i quan em mori seguirà existint). I és alegrar-nos amb la nostra "grandesa" de ser fills de Déu.

. 5. El millor per guanyar en humilitat és la "sinceritat". La supèrbia porta a quedar bé (ocult els defectes, exagero les virtuts), a excusar-se, a tirar la culpa als altres. La sinceritat porta a la humilitat (reconec els meus encerts i els meus errors). L'humil no té problemes per confessar-se. Però la sinceritat veritable exigeix un "examen de consciència" ben fet (comptabilitzar els fets, no quedar-se en impressions o en simples desitjos).

. 6. Un altre mitjà per a créixer en humilitat és aprendre a "servir". Per al superb servir és una "humiliació" (per què ho he de fer jo, sempre em toca a mi, etc.). L'orgullós es creu amb "dret" a tot, fins i tot a ser servit (no agraeix els serveis que li presten, menysprea als inferiors). A l'humil li sembla "normal" servir els altres (la Mare de Déu serveix a la seva cosina santa Elisabet; serveix a les noces de Canà, Jesús no ha vingut a ser servit sinó a servir; renta els peus als seus deixebles); i utilitza molt el "per favor" i el "gràcies".

. 7. La paciència també és molt amiga de la humilitat. Hem d'aprendre a "conviure" amb els nostres defectes i amb els defectes aliens. Aquest saber "suportar-se" en el fons és un sa realisme. Mai serem "perfectes", és una aspiració impossible ..., què hi farem! La paciència és la ciència de la pau.

. 8. Un síntoma clar d'humilitat és "resar". Per al superb tot és molt fàcil, se sent molt segur, confia en les seves forces (no demana ajuda, ni consell, ni resa a Déu davant les dificultats: la propera vegada ho aconseguiré, he tingut mala sort). L'humil està acostumat a resar, i a resar molt: demana per ell i pels altres (implora la misericòrdia de Déu).

. L'humil confia sempre en Déu; se sap "dependent" de Déu; però també "sap" que Déu mai li fallarà, perquè ens estima amb bogeria (no "exigeix" de Déu ajuda, sinó que implora la seva misericòrdia, ple d'esperança).

. 9. La humilitat és la veritat. No reconèixer les qualitats que Déu ens ha donat (i donar-li gràcies) és falsa humilitat.

. L'humil recorda en tot moment que les seves qualitats les ha rebut de Déu (intel·ligència, simpatia, capacitat de treball, etc.), que no li "pertanyen"; i que són per posar-les al servei de Déu i dels altres. I com sap que altres les haurien aprofitat millor no s'omple de supèrbia.

. 10. Convé fomentar l' "autoestima". Tenim moltes més qualitats que defectes. Per això és molt el que Déu espera de cadascú. Tenim un "encàrrec" important que complir, una missió (no confonguem humilitat amb mandra o amb apocament).

.. Examen sobre humilitat:

- . Saps escoltar, o sempre vols parlar tu?
- . ¿Admires i t'alegres amb les coses bones dels altres?
- . Intentes cridar l'atenció, ser el centre, o aprens a passar ocult?
- . Et molestes quan et corregeixen per ajudar-te?
- . Ets comprensiu amb els defectes aliens perquè coneixes les teves limitacions?
- . Penses que les teves opinions són les més objectives i intel·ligents?
- . Saps "conviure" amb els teus defectes i els dels altres?
- . Et costa demanar ajuda, reconèixer que no pots amb tot?
- . ¿Comptes amb les derrotes en la teva lluita interior o et falta realisme?
- . ¿Aprens dels altres, els demanes consell, acceptes seus suggeriments?
- . ¿Dones gràcies a Déu contínuament?

SANTIFICAR EL TREBALL

.. Textos de la Sagrada Escripura:

- . "Creixeu, multipliqueu-vos, ompliu la terra i domineu-la" (Gen 1, 28).
- . "El Senyor Déu va prendre l'home i el va posar al jardí de l'Edèn perquè el conreés i el guardés" (Gen 2, 15).
- . "L'home neix per treballar, com els ocells per volar" (Job 5, 7).
- . "No oferiu res amb defecte, ja que no us seria acceptat" (Lev 22, 20).
- . "¿No és aquest l'artesà, el fill de Maria?" (Mc 6, 4).
- . "I estaven tan meravellats que deien: tot ho ha fet bé" (Mc 7, 37).
- . "Tot el que feu, feu-ho de cor, com a fet per al Senyor i no pels homes, sabent que rebreu del Senyor el premi de l'herència" (Col 3, 23-24).
- . "Si algú no vol treballar, que no mengi" (2 Tes 3, 10).

. 1. Diu la Bíblia que l'home va ser creat "per treballar", i les aus per volar. Si veure un ocell que no pot volar fa pena, un treballador que no treballa, també (o un "aturat forçós" o "jubilat"). Treballar no és un càstig, ni una conseqüència del pecat original. És una benedicció de Déu.

. Només els éssers humans vam participar del poder "creador" de Déu: podem "transformar" un terreny sec en un jardí, etc.

. 2. El treball forma part de la nostra personalitat, no és una cosa "externa" a mi: sóc gandul o treballador; i quedo "reflectit" en les meves obres (això és un Velázquez o un Picasso). L'expressió "em sento realitzat" (o "no em sento realitzat"), és encertada: aquest treball em permet desenvolupar les meves facultats. Estic satisfet, "em reconec" en això, es nota que ho he fet jo (encara que no porti la meva signatura), reflecteix la meva "estil", la meva manera "original" de fer les coses (manera de decorar el dormitori, etc.) .

. 3. La joventut d'esperit, la frescor interior, la il·lusió per viure, es manifesta en la capacitat de proposar-se projectes a realitzar: a la inventiva o "creativitat". Inventar una música, una cançó, una poesia, pintar un quadre, és un plaer.

. Qui no té ganes de treballar, i de treballar molt i bé, està "acabat", no té res a fer, deixa passar el temps, no espera res ni va enlloc; es dedica a matar el temps; cau en la rutina i l'avorriment.

. 4. La mandra és el setè pecat "capital". No ha existit cap sant mandrós. Si en sentir parlar de santedat només penses en resar tens una idea "deformada" del que és ser sant.

. Ser sant és treballar molt i bé, amb esperit de servei, tenint cura dels detalls, amb professionalitat (perfecció humana: no al nyap), atenent a cada persona; i posar el prestigi professional al servei de Déu i dels altres.

. Si reses molt i no treballes seriosament (suposat realment difícil: si ets un gandul, segur que reses poc i malament), Déu no està content amb tu.

. Jesucrist no era un "aficionat" de fuster, ni un barroer. Vivia del seu treball. No de l'almoïna. Era conegut pel seu treball. I tu? Com et tenen "catalogat" els companys de treball?

. 5. El treball no és un "entreteniment". És el nostre lloc "natural" (no "sagrat") de trobada amb Déu. La major part del dia la passem treballant i en el lloc de treball (moltes hores), i aquí ens espera Déu.

. La gent es fixa molt en els tres anys de vida pública de Jesús (miracles, paràboles, doctrina). Però gairebé tota la vida (30 anys de 33) es la va passar treballant: Ell, que havia de salvar la humanitat. Per a ser perfecte Déu i Home perfecte, tot el que va fer ho va "divinitzar": el treball ha passat a ser un mitjà de santificació.

. El treball ens fa sants quan és ocasió de trobada amb Déu, quan el convertim en Oració (tenim presència de Déu, l'oferim per intencions bones). És un "autopista" per anar al Cel. Fes-ho tot per amor de Déu i amb molt d'amor de Déu.

. 6. Vols que millori la teva vida com a cristià? Esforça't per ser millor professional (treballa amb intensitat i amb perfecció): això exigeix moltes virtuts (ordre, puntualitat, constància, fortalesa). Et "sorprendràs" del resultat.

. El que és treballador té temps per a tot (estudi, Oració, ajudar). El mandrós mai té temps per a res. Però evita la "professionalitis" (no puc resar perquè tinc molta feina, no ajudo a casa perquè arribo tard).

. 7. Demana a Déu que et doni molts anys de vida, per poder fer molt bé. Que et doni "il·lusió professional".

. T'ajudarà a recordar-te de Déu durant el treball posar davant un crucifix, o una estampa de la Mare de Déu, i oferir aquesta hora concreta per una intenció precisa (el Papa, que un amic es confessi, la pau, els malalts, els difunts, els aturats, els més necessitats).

.. Examen sobre treball i laboriositat:

- . Tens il·lusió professional, ganes de saber, de dominar un tema, o et limites amb anar tirant?
- . Treballes molt i bé o tens fama de gandul i barroer?
- . Aprofites el temps a la feina, a casa, els caps de setmana?
- . Li ofereixes la teva feina a Déu pel Papa, els malalts, la pau?
- . Dediques massa estona a la televisió, jocs, música, xerrameca?
- . Tens prestigi professional o podrien dir-te resa menys i treballa millor?
- . ¿Retardes les coses, les acabes bé, cuides els detalls?
- . ¿Normalment se't veu ocupat o perdent el temps?
- . Et queixes per l'excés de treball?
- . Utilitzes el crucifix o alguna estampa de la Mare de Déu per viure la presència de Déu durant el treball?
- . Ets capaç de treballar molta estona en silenci i sense interrupcions?

POBRESA

.. Textos de la Sagrada Escritura:

- "Qui rep la llavor entre cards és qui escolta la paraula, però les preocupacions d'aquest món i la seducció de les riqueses arriben a ofegar-la, i resulta infructuosa" Mt 13, 22
- "Afligit per aquestes paraules, se n'anà tot trist, perquè tenia molts béns" Mc 10, 22
- "Finalment, un home de Samaria que viatjava pel mateix camí, el va veure i va sentir compassió d'ell. Se li va acostar, li amorosí les ferides amb oli i vi, i les hi embenà. Després el pujà a la seva pròpia cavalcadura, el dugué a l'hostal i se'n va ocupar. L'endemà, el samarità va treure dos denaris i els va donar a l'hostaler dient-li: 'Tingues cura a aquest home. Si gastes més, t'ho pagaré al meu retorn' Lc 10, 33-35

. 1. Jesús, amb la seva vida i amb la seva doctrina, ofereix un model de pobresa: tria néixer en un pessebre; fugí cap a Egipte sense res; treballa com a fuster; predica de poble en poble; mor a la Creu sense res: sortegen els seus vestits i ens lliura la seva Mare: l'enterren en el sepulcre d'un amic.

En el passatge de l'Evangeli que has llegit, Jesús ens diu que la llavor de la paraula de Déu no germina per culpa de:

Les preocupacions d'aquest món: la mandra, la comoditat, l'afany de diversió ... "Ja sé que he d'anar a Missa o fer oració, per la música, la televisió, el cinema, una festa, m'impedeixen fer-ho".

La seducció de les riqueses: "no penso en Déu ni en els altres perquè estic ficat en el meu món: el mòbil, la PlayStation, l'i-Phone, la PSP, la moto ...". Les diversions també ens poden apartar de Déu: una pel·lícula inconvenient, una festa ...

Quan el cor està ple de coses no hi ha lloc per l'amor de Déu: no tenim temps per resar, per ajudar els altres i en canvi ens sobra temps per jugar, fer esport, escoltar música ...

. 2. No som àngels, som homes, necessitem coses com menjar, roba, llibres, material esportiu. Però un excés de coses ens perjudica.

Deia el filòsof grec Plató que l'excés de béns materials ens converteix en gent fluixa, capritxosa, manipulable... Sense il·lusió pels valors que de veritat enriqueixen l'home.

Un altre filòsof, l'alemany Schopenhauer deia de buscar la felicitat en els béns materials és com beure aigua salada, cada vegada tenim més set. La felicitat la dona tenir amics, una família: estimar les persones que ens envolten, no ser un solitari tancat en el seu palau d'ivori.

. 3. Ser cristià és ser el bon samarità de la paràbola que hem llegit al principi. No podem passar de llarg davant els problemes dels altres; no podem ser espectadors passius; cal que ens impliquem en els problemes fins resoldre'ls. Quan vegis a la televisió les imatges d'un desastre natural o d'un atemptat, has de veure persones, no notícies ..., els altres tenen sentiments, pateixen, ho passen malament, ens necessiten ... És un manament de Jesús: "veu i fes tu el mateix".

I no només hem de preocupar-nos per les necessitats materials, també -i sobretot- hem de preocupar-nos de les necessitats espirituals dels altres: ensenyar-los a confessar-se, a fer pregària, a viure la Missa ... En definitiva, ens hem de proposar que els altres vagin al Cel .

Et pot servir l'anècdota d'un estudiant de 18 anys. Durant l'estiu hi havia treballat un mes com a cambrer per guanyar diners i comprar-se una moto. En començar el curs un amic li va demanar un donatiu per construir la parròquia de sant Josepmaria a la seva ciutat. Sobre la marxa li va donar 100 €. Al dia següent va anar a buscar al seu amic i li va donar els 600 € que li quedaven del que havia guanyat a l'estiu. A un professor Universitari també li van demanar un donatiu per a la parròquia. Quan va preguntar quina quantitat havia de donar li van explicar l'anècdota de l'estudiant. Commogut, aquest professor va lliurar el sou d'un mes ... Tu ets així de generós quan et demanen ajuda per a coses santes i importants?

. 4. Vivim en la societat del consum. Se'ns convida a gastar contínuament. Per això hem d'aprendre a ser capaços de viure amb poques coses: ¿penses que una persona que està tot el dia pensant en comprar i en divertir-se, està preparada per ser santa?

Hem de convèncer-nos que la felicitat no consisteix a portar una vida còmoda sinó en tenir un cor enamorat. La felicitat no la dóna el tenir de tot -de fet, hi ha rics infeliços i pobres alegres- sinó a saber estimar els altres. L'alegria de donar, de compartir, de ser solidari.

... Examen sobre la pobresa

- Quantes coses tens a la teva habitació: roba esportiva, aparells electrònics?
- Et fixes massa en "les marques" de les coses?
- Cuides les coses perquè durin, perquè no es facin malbé ni es perdin?
- Ets generós amb el que tens: deixes les coses?
- Dones almoina els diumenges a l'església o als pobres del carrer?
- Saps donar dels estalvis, renunciant a capritxos, per ajudar en iniciatives socials o solidàries?
- Fas visites de pobres?
- Ajudes a la catequesi?
- L'afany de divertir-te t'impedeix preocupar-te i ajudar els altres?
- Quin és el teu tresor, allò del que et costaria desprendre't?

SANTEDAT

.. Textos de la Sagrada Escripura:

- . "Per això, sigueu vosaltres perfectes com el vostre Pare celestial és perfecte" (Mt 5, 48).
- . "En l'amor no hi ha temor, sinó que l'amor perfecte treu fora la por, perquè la por suposa càstig, i el que tem no és perfecte en l'amor" (1Jn 4, 1g).
- . "Jo he vingut perquè tinguin vida i en tinguin a desdir" (Jn 10, 10).
- . "En Ell (Crist) ens va escollir abans de la creació del món perquè fóssim sants i sense taca a la seva presència, per l'amor" (Ef 1, 4).

. 1. "Estima el Senyor el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima, amb tot el pensament, i amb totes les forces". El primer Manament de la Llei de Déu, el més important, i el resum de la seva voluntat.

. La Llei de Déu és una invitació a estimar de veritat.

. Què vol Déu de cada un de nosaltres, i de tu? El teu cor. Que l'estimis.

.2. ¿I per què Déu et demana que l'estimis, i que estimis també als altres?

Perquè vol la teva felicitat.

. El secret de la felicitat és estimar i saber-se estimat. Qui no sap estimar, l'egoista, és un desgraciat. I Déu ens vol feliços. La fórmula de la felicitat és fer feliços els altres.

. 3. Ser sant és ser "amic" de Déu. Estimar-lo de veritat. I tractar-lo amb confiança.

. 4. Ser sant, ser un bon cristià, és assemblar-se a Jesús, imitar-lo, actuar en cada moment com ho faria Ell (com t'imagines al Senyor com a company de treball, veí, amic, al descans, al restaurant, en l'esport, sopant a casa teva?). El nostre model és Jesucrist, ser sant és semblar-se a Jesús i la Mare de Déu. Com més et semblis a Jesús, més sant ets.

. Jesús és amable, comprensiu, engrescador, corregeix si cal (però es nota que ho fa amb afecte i per ajudar), servicial, molt treballador, alegre, es preocupa per cada un, i estima a la seva Mare, la Mare de Déu, més que tots nosaltres junts.

. Com Jesús està viu i les circumstàncies de la nostra vida varien cada dia, la santedat no és cosa rígida ni repetitiva: ser sant és ser amic de Déu i actuar com ho faria Jesús o la Mare de Déu.

. 5. Cada nit, en examinar la jornada, has de preguntar-te: avui he intentat estimar Déu i als altres? ¿M'he comportat com ho hauria fet Jesús?

. Quan ens morim, la pregunta per entrar al Cel, serà: ¿has estimat a Déu? ¿Fins on ha arribat la teva capacitat d'estimar-lo? Has estat per als altres, que són Crist que passa al seu costat?

. 6. L'amor a Déu -ho saps molt bé- et portarà a estimar els altres. De fet, per saber com vas d'amor a Déu, examina't sobre com tractes els altres.

. Per això el segon Manament de la Llei de Déu és semblant al primer, com dues cares d'una mateixa moneda: "Estima els altres com a tu mateix, per amor a Déu".

. L'amor a Déu ens "dilata" el cor, l'engrandeix, fins que hi capiguem tots, no només els amics .

. 7. "Estimeu-vos els uns als altres com jo us he estimat". La caritat ens porta a estimar amb el cor de Crist i amb la seva caritat; ja no només amb el nostre pobre cor.

. Qui lluita per ser sant estima a tothom, no només als que li cauen bé; i s'interessa de veritat per cada un (no es conforma amb ser cívic o educat).

. 8. Ser sant és ser amic de Déu i actuar com ho faria Ell. Ser sant és intentar ser un bon fill, marit o pare, o un bon amic, persona o professional. És complir -per amor a Déu i als altres- les nostres obligacions familiars, professionals o socials. "Compleix el petit deure de cada moment. Fes el que cal i estigues pel que fas."

.. Examen sobre santedat:

. T'has proposat complir la voluntat de Déu sempre i en tot?

. Hi ha alguna cosa en la teva vida que et s'aparta clarament de Déu?

. Fas oració per descobrir què vol Déu de tu en aquest moment?

. Ets generós amb Déu en el teu temps, per resar, anar a l'església, etc.?

. Estàs decidit a complir els deu Manaments de la Llei de Déu , que t'ajudaran a ser just, bo, sincer i a actuar per amor ?

. ¿ Et porta l'amor a Déu a estimar els altres amb obres?

. Has concretat en el teu horari algunes normes o actes de pietat (Rosari, Missa, Oració, etc.) per alimentar els teus desitjos de ser un bon fill de Déu?

. ¿Des que et vas proposar estimar més a Déu estimes més als altres? ¿Ho noten?

ORACIÓ

.. Textos de la Sagrada Escripura:

- . "Avui, no vulgueu endurir els vostres cors, sinó escolteu la veu del Senyor" (Sl 94, 8).
- . "Vetlleu i pregueu per no caure en temptació; l'esperit és prompte, però la carn és feble" (Mt 6, 41).
- . "Alegres en l'esperança, pacients en la tribulació; constants en l'oració" (Rm 12, 12).
- . "Persevereu en l'oració, vetllant en ella amb accions de gràcies" (Col 14, 2).

. 1. Se sol distingir entre dos tipus o maneres de resar: "l'oració vocal" i la "oració mental".

. Gairebé tots, des de petits, aprenem a resar "oracions vocals" (Prenostre, Avemaria, etc.). Són oracions molt importants, ensenyades per Jesús, o tretes de l'Evangeli i de l'Església. Com més resis, millor.

. A més, és fonamental que sàpigues fer "oració mental": parlar amb Déu, de Tu a tu, amb les teves pròpies paraules. I que aconseguis "sentir" la veu de Déu. Després de cada estona de pregària, hauries de poder respondre a aquestes preguntes: ¿què li has dit a Déu? ¿I què t'ha dit Déu?

. A Jesús li interessa molt que li expliquis "la teva" vida: matrimoni, família, amics, treball, esport, aficions, projectes, preocupacions, alegries, disgustos. D'aquesta "conversa" surten coses interessants. Veuràs les coses en la presència de Déu, com les "veu" Déu.

. 2. En l'Oració es produeix un gran "miracle" diari: Jesús i la Mare de Déu aconseguen que "canviem" de mentalitat. Solem pensar que la culpa de tot la tenen els altres (família, companys, veïns). Déu es limita a preguntar: ¿i tu què pots fer perquè la teva família estigui contenta? ¿No podries tenir més paciència amb aquest amic i perdonar? ¿Per què no m'ofereixes una hora de treball demanant pels més necessitats?

. 3. Al dimoni teva Oració li dóna "pànic" (l'Oració et farà sant), per això intenta que no la facis (estàs molt ocupat, després, quan acabi aquesta temporada de treball intens). I si la fas, ha de procurar que no hi hagi "diàleg", que sigui una Oració "anònima" (parlar de "temes" -la Verge, mortificació, apostolat, etc.- en comptes de parlar de "la teva" vida: "*Senyor, em costa resar el Rosari ..., no m'atreveixo a concretar una llista de sacrificis ..., vaig a parlar-te dels meus amics, per concretar com ajudar-los*").

. 4. La gran "temptació" del dimoni és aquesta: no parlis amb Déu, perquè sempre et demanarà coses (que ajudis a casa, que somriguis, que treballis més, etc.): et "complicarà" la vida. I és veritat, Déu sempre demana. Però tota temptació és una mentida, un engany, una veritat a mitges.

. Per què Déu et demana coses? Perquè vol que siguis feliç: si veu que ets egoista et demanarà algun detall de generositat, si ets una mica mandrós que treballis, etc. Quan li diem que sí a Déu som molt feliços: és més feliç el generós que l'egoista, el sincer que el mentider, etc.

. 5. Tu ets amic dels teus amics perquè esteu junts i parleu (els amics neixen del tracte, de la convivència: col·legi, carrer, estiuatge, etc.). És impossible ser amic de Déu si no dediques cada dia uns minuts a "estar amb Ell, per parlar de les vostres coses. Si no fas Pregària Déu sempre serà un ésser llunyà i fred. Si reses, serà el teu millor amic, a qui coneixeràs i estimaràs cada vegada més.

. Fer Oració és un plaer. Entres a l'església, o estàs a la teva habitació, i li dius a Jesús: "vull parlar amb tu, et dedico uns minuts en « exclusiva »". I penses en Déu i en la teva vida: "Senyor, estàs content amb mi? Necessites alguna cosa de mi?".

. 6. És important que de l'Oració surtin propòsits: tant de bo que la teva família, companys de feina i amics notin que has començat a fer Oració (perquè et veuen canviat, millorat: últimament estàs molt servicial, etc.).

. 7. Una "garantia" que fas bé l'Oració és que, de tant en tant, et "penedeixis" de no haver viscut els propòsits que t'havies marcat. Amb Jesús tot es "veu" molt clar (posaré la taula, ordenaré l'habitació, veuré menys televisió, etc.). Després, quan arriba el moment, altres "veus" es queixen (egoisme, mandra, etc.): no tinc temps, per què no ho fa un altre, etc. Per fer bé l'Oració parla amb el sacerdot de com la fas.

. 8. Un consell molt pràctic: concreta a quina hora i quants minuts de Pregària faràs cada dia (que no depengui de l'estat d'ànim, del treball, etc.). Si utilitzes un llibre d'espiritualitat o l'Evangeli, millor. I porta sempre la teva agenda per apuntar el que Déu et faci "veure" (propòsits, afectes, inspiracions).

. Que la Mare de Déu t'ajudi sempre a parlar amb el seu Fill, també quan estàs cansat (l'Oració és una font de pau). I segueix el seu consell: "feu el que Ell us digui" (i seràs feliç i faràs feliços els altres).

.. Examen sobre l'Oració mental i la necessitat de resar:

. Has concretat a quina hora i quants minuts dedicaràs diàriament a parlar amb Déu per preguntar-li què vol de tu?

. Noten la teva família, amics, etc., que fas Oració perquè millora la teva caràcter, el teu esperit de servei, etc.?

. Ets sincer al parlar amb el Senyor perquè et pugui demanar el que vulgui?

. Utilitzes l'Evangeli o algun llibre d'espiritualitat perquè els teus diàlegs amb Déu siguin més rics i incisius o t'avorreixes en l'Oració?

. Portes sempre una llibreta on apuntes les coses que veus en la presència de Déu o cauen en l'oblit?

. De què parles amb el Senyor, de la teva vida o de teories que res comprometen?

. Parles cada dia amb Déu dels teus amics per ajudar-los a ser millors?

. ¿Reses molt o poc? ¿T'has proposat resar el Rosari com ens demana la Mare de Déu?

. Com reses: amb atenció, parlant amb Déu i la Verge, fixant-te en el que dius, amb afecte, o amb rutina?

. ¿Reses pel teus amics, pel Papa, pels difunts, pels necessitats?

MISSA DELS DIUMENGES

.. Textos de la Sagrada Escripura:

. "Jo sóc el pa de vida. Jo sóc el pa viu que ha baixat del cel. Perquè la meva carn és veritable menjar i la meva sang és veritable beguda. Qui menja la meva carn i beu la meva sang està en mi i jo en ell. Qui menja aquest pa viurà eternament "(Jn 6, 35, 51, 55-56, 58).

. "Això és el meu cos, que es dona per vosaltres; Feu això en commemoració meva "(1 Cor 11, 24).

. "Qui mengi el pa o begui la copa del Senyor indignament, serà reu del cos i de la sang del Senyor (...). Perquè el qui menja i beu sense discernir el Cos i la Sang de Crist, menja i beu la pròpia condemna "(1 Cor 11, 27, 29)

. 1. La Missa és la "trobada" més personal amb Jesús que pots tenir. Ell t'espera, i tu el necessites (" *Senyor, quina alegria tenir-te tant a prop!* "). Comença i acaba amb un petó a l'altar, perquè és una història d'Amor.

. El que comença sent una mica de pa i una mica de vi amb unes gotes d'aigua, després de la Consagració es converteix en el Cos i la Sang de Crist, amb la seva ànima i la seva divinitat; hi ha el Crist sencer, real, veritable i substancialment present.

. El mateix Jesús que va néixer de Maria Santíssima a Betlem, que va fugir a Egipte, i va treballar a Natzaret, i que durant tres anys va predicar i va fer miracles per terres de Palestina, i va patir i va morir per nosaltres en una Creu i ressuscitar: aquest, i no un altre, és el mateix que "està" en l'Eucaristia, d'una manera misteriosa.

. 2. Anar a "Missa" és com estar en el "Calvari" o estar en el "Cenacle" la nit del Dijous Sant: aquestes tres coses són una única i mateixa realitat. Si fas una foto a algú de cara, de costat i des del darrere tens tres fotos d'una mateixa persona. Jesús, en instituir l'Eucaristia, va avançar unes hores sacramentalment el que va passar després al Calvari i es repeteix sobre l'altar. A la Missa hi ha el cos gloriós del Senyor (quina alegria tornar a veure Jesús ja ressuscitat!).

. 3. La Missa és l'oració que val més davant Déu (més que tots els sacrificis, almoines o oracions particulars), perquè li oferim el seu propi Fill.

. 4. És obligatori anar a Missa els diumenges (o el dissabte a la tarda)? Doncs sí, com ho és anar al treball, complir un contracte laboral, pagar els impostos o respectar les normes de trànsit. Però la pregunta està "viciada", mal plantejada. És obligatori visitar el teu avi malalt, donar un petó a la teva mare, ajudar un amic? Hauries de fer-ho, però és qüestió d'amor, de saber estimar.

. 5. Si amb 1 euro pots comprar alguna cosa, amb 500 moltes més. El valor adquisitiu d'un bitllet de 500 és molt superior. ¿ Quant val o pot ajudar-me una Missa? No té preu, val tota la Sang de Crist. Té un valor infinit (per això s'ofereix pels difunts). Una sola Missa ens hauria de fer sants.

. Si t'acostes al mar amb un got trauràs un got d'aigua; si portes una ampolla trauràs 1 litre; si tens una galleda fins a 20 litres: depèn del recipient del que disposes. Trauràs més o menys profit de la Missa en funció de les teves "disposicions" (poc, si estàs distret, i molt si la segueixes amb pietat).

. 6. Les "excuses" per no anar a missa no són veritat: l'església està molt lluny (menys que el cinema o el camp de futbol); dura molt (menys que una hora de treball); estic ocupat (tens temps per el que vols); és molt d'hora (però de dilluns a divendres vas a la feina a primera hora); no em ve de gust (ni aixecar-te al matí o anar a treballar, i què?); la meva família no va (tampoc van a les teves festes d'empresa); m'avorreixo (i en la feina o en una reunió); etc.

. Si hi ha altres famílies o no, si no entens l'homilia, o no t'agrada el cor de la parròquia, etc., és tot anecdòtic: l'important és que Jesús es fa present sobre l'altar, i vol estar amb tu, i amb els altres com a poble o família de Déu. Porta el teu família.

. No és veritat que "costa" tant anar a Missa (fas coses molt més difícils): en el fons és pura mandra (que és falta d'amor ..., " ¿li dius a la teva dona que no l'ajudes perquè estàs cansat ... i que no aniràs a dinar amb els teus sogres? ").

. 7. Has de canviar d'òptica, l'important és Déu: Jesús t'està esperant; quina alegria li donaràs quan et vegi entrar a l'església; durant aquests minuts el podràs acompanyar; a la Missa li dones gràcies, li demanes perdó, l'adores i li pots demanar coses; si estàs en gràcia Jesús se t'ofereix com aliment; etc.

. 8. Quan esperes una visita important cuides els detalls: estovalles netes, llums encesos, menjar especial, etc. Descuidar aquestes coses petites és falta d'amor (perdona, no t' esperàvem, ens havíem oblidat de tu).

. Cada Missa és una "visita" que Jesús et fa: com la prepares? Com troba la teva ànima per dins? ¿Es sentirà a gust? Per això, la veritable "devoció eucarística" -demà, o després rebré al Senyor- porta a viure bé durant tot el dia (amb aquesta boca amb la qual combregaré no puc dir paraulotes o insultar, etc.), i també a valorar molt el sagrament de la Confessió (vull que Jesús em trobi molt ben preparat).

. Per a "viure" millor la Missa, intenta "participar" en la cerimònia, seguir-la amb atenció. No assisteixis com un espectador. Que les teves paraules siguin oració –has d' estar parlant amb Déu-, manifestació del que portes al cor. Demana al sacerdot algun llibre o fulletó sobre com viure la Missa (si vas a un museu de pintura amb un expert o una guia, gaudeixes molt més, i veus més detalls).

. 9. Una manera de "tornar" la "visita" a Jesús és anar a acompanyar-lo en algun moment del dia: la Visita al Santíssim (Jesús, vinc a estar amb tu uns minuts, quina alegria que hakis volgut quedar-te al sagrari, et demano pels meus pares, pel Papa, per la pau, els malalts i els que han mort, etc.); fer una estona de pregària al costat del sagrari; saludar o acomiada't del Senyor en arribar a un lloc on hi ha un sagrari amb el Santíssim Sagrament; etc.

. 10. Si ser sant és ser un altre Crist, la Missa és la ocasió privilegiada de "identificar-nos" amb el Senyor, de viure la seva vida i de fer nostres els seus sentiments. ¿I quins són aquests sentiments?: a) fraternitat (estimeu-vos els uns als altres com Jo us he estimat); b) servei (renta els peus als deixebles i els convida a imitar aquesta actitud); c) unitat (Pare, que siguin una sola cosa; sense mi no podeu fer res); d) perdó (Pare, perdona'ls, perquè no saben el que fan); e) amor a la Mare de Déu (aquí tens la teva Mare); etc.

. Per això, no seria veritat que estimem la Missa, si després d'assistir, durant la resta del dia no fóssim comprensius, servicials, devots de Maria, etc.; o si pequéssim amb facilitat (el motiu pel qual Jesús és a la Creu són els nostres pecats, i no volem fer-lo patir més).

. 11. La Verge va estar al peu de la Creu, acceptant l'oferiment del seu Fill per salvar-nos a nosaltres. Demana-li que t'ajudi a entendre l'important que és la Missa per a un cristià (quan ho "vegis", voldràs anar cada dia a aquesta "trobada" amb Jesús).

. Per què anar a Missa cada dia? Primer per Déu: per acompanyar-lo, donar-li gràcies, etc. Segon, pels altres: per demanar pel Papa, els malalts, la pau, pregar pels morts i els seus familiars, etc. Tercer, per tu: si combregues amb freqüència notaràs que és més fàcil vèncer les temptacions i fer realitat els bons propòsits.

. "L'aliment és al cos el que la gràcia és l'ànima": si només fessis un àpat al dia estaries molt feble; si només reses les tres Avemaries de la nit no t'estranyis que et costi tant lluitar. Combrega amb freqüència.

. 12. Un propòsit per a tota la vida: no combregar mai sense estar en gràcia de Déu (amb consciència de pecat mortal), o sense guardar el dejuni eucarístic (no menjar ni beure res, excepte aigua, una hora abans de combregar). Si la teva família o amics et preguntessin per què no has combregat, n'hi hauria prou amb respondre: perquè he de confessar-me (sense concretar més). Tot i que no puguis combregar, pots oferir la Missa, etc. El dolor de no poder rebre Jesús et portarà a confessar-te a la primera oportunitat. És l'amor el que ens porta a actuar així (si estàs suat i brut de l'esport, no abrades a la teva mare: primer et dutxes, etc.).

.. Examen sobre la Missa del diumenge i la Missa diària:

- . Estàs disposat a assistir a Missa tots els diumenges sense fallar ni un sol cop, tret que estiguis malalt?
- . ¿En els teus plans de cap de setmana -excursió, esport, sortides familiars- la Missa és "intocable" i l' avances a la tarda del dissabte o al diumenge al matí mentre els altres dormen?
- . Arribes puntual a Missa, poses atenció, reses?
- . ¿Prepares la Missa amb il·lusió i vas ben vestit?
- . ¿Dones almoina dels teus estalvis en la Missa de cada diumenge?
- . Intentes quedar amb altres famílies perquè tots vagin a Missa?
- . Recordes a la teva família que per combregar han de confessar-se -si tinguessin consciència de pecat mortal- i guardar el dejuni eucarístic?
- . Ets generós per assistir a Missa entre setmana?
- . ¿Reses amb freqüència per les ànimes del Purgatori oferint la Missa?

UNITAT DE VIDA (Coherència)

.. Textos de la Sagrada Escripura:

- . "Cap criat no pot servir dos senyors, perquè o tindrà aversió a un i amor a l'altre, o prestarà la seva adhesió al primer i menysprearà al segon: no podeu servir Déu i les riqueses" (Lc 16, 13).
- . "En tot ens acreditem com a ministres de Déu" (2 Cor 6, 4).

. 1. Siguis on siguis, i estiguis amb qui estiguis (i facis el que facis), tu ets fill de Déu, cristià, i el teu Pare Déu et veu en tot moment. Sovint, aquesta veritat tan senzilla i tan fonamental, se'ns oblida.

. 2. Per a moltes persones ser cristià és anar a Missa els diumenges, o resar alguna oració abans d'anar a dormir. Han "reduït" la seva relació amb Déu a uns pocs moments aïllats, que res tenen a veure amb la seva vida real (treball, amics, esport i diversions, família, música, idiomes, etc.).

. És molt important -i molt bonic- "descobrir" que a Déu li interessa tota la teva vida. No hi ha res de la teva existència que quedi al marge de la teva vocació de fill de Déu. Tot té a veure amb la teva santedat.

. 3. A Déu el trobem a l'església? Sí. Però també ens espera a la feina, al restaurant, en l'esport, al descans, durant el sopar, etc. Tot pot ser ocasió de "diàleg" amb Déu ("*Jesús, t'ofereixo aquesta hora de treball ..., ajudeu-me a somriure a casa, tot i que estic cansat ..., intentaré no enfadar-me en l'esport, però vull guanyar ..., apago la televisió, perquè aquest programa no em convé ..., etc.* ").

. 4. Fes-ho tot "per amor a Déu" ("*Jesús, això ho faig per tu, encara que no em vingui de gust* ") i "amb molt d'amor de Déu" (posant el cor, tenint cura dels detalls). Vols complir la voluntat de Déu sempre. Que et puguin preguntar en qualsevol moment què fas: el que, en consciència, penso que Déu vol de mi en aquest moment.

. 5. No pots tenir una "dobte vida": la teva vida de relació amb Déu (Missa); i la teva vida real (treball, família, amistats, aficions). Digues-li al Senyor que t'ajudi a ser "coherent" amb la teva condició de cristià (també els caps de setmana, en veure la televisió, etc.): a no "desconnectar" de Déu mai.

. Que no siguis l'home de les "mil cares", dels compartiments estancs (de vegades, la imatge que tenen de nosaltres a casa, a la feina, els amics, etc., no coincideix en res..., i és una mica curiós).

. 6. Tenir unitat de vida és viure amb "naturalitat" la nostra condició de cristians. Que els teus amics sàpiguen que intentes estimar Déu, portar una vida neta, treballar amb serietat, que fas Oració. No tinguis por que es noti, ni ho ocultis: és la millor manera d'ajudar-los, amb la teva bon exemple.

. Demana a la Mare de Déu que et doni un sa "complex de superioritat". Si ho penses, és absurd que t'averonyeïxis de fer coses bones. I Jesús vol que siguis "sal" i "llum". No n'hi ha prou amb estimar Déu tot sol, a nivell privat. Déu compta amb tu per millorar el món.

.. Examen sobre unitat o coherència de vida:

- . Els teus amics saben que ets cristià i que lluites per ser un bon fill de Déu i de l'Església catòlica?
- . ¿Assisteixes a algun mitjà de catequesi d'adults, recés, direcció espiritual que t'ajudi a "pensar" en cristià, buscant sempre la veritat?
- . El teu cor és ple d'amor de Déu o en el fons et fa pena no poder fer el mal "perquè és pecat"?
- . Estàs convençut que el camí del bé és el camí de la felicitat?
- . Has decidit treure de la teva vida tot el que t'allunya de Déu: un programa de televisió, amistats o ambients inconvenients ?
- . Te'n recordes de Déu durant tot el dia: a la feina, a casa, a la vida social, en els moments d'oci ?
- . Vols, de debò, ser sant?
- . Tens un crucifix o una imatge de la Verge al dormitori, al menjador o en altres habitacions de la casa?

APOSTOLAT

.. Textos de la Sagrada Escripura:

- . "Aneu al món sencer i prediqueu l'Evangelí a tota criatura" (Mc 16, 15).
- . "Vosaltres sou la sal de la terra. Vosaltres sou la llum del món "(Mt 5, 13 i 14).
- . "Qui a vosaltres us rep, a mi m'acull, i qui m'acull a mi, acull el qui m'ha enviat" (Mt 10, 40).
- . "Jo sóc el cep i vosaltres les sarments; sense mi no podeu fer res "(Jn 15, 5).
- . "Jo vaig plantar, Apol·lo va regar, però és Déu qui va donar el creixement" (1 Cor 3, 6).
- . "(Déu) vol que tots els homes se salvin i arribin al coneixement de la veritat" (1 Tim 2, 4).

. 1. La santedat, la lluita per estimar Déu i als altres, és sempre personal (de cada un), però mai alguna cosa individualista (cosa que queda entre Déu i jo). No estima Déu qui no es preocupa pels altres.

. 2. Jesús demana als seus deixebles que siguem "sal" i "llum"; que ajudem a tots (no només als amics), com el bon samarità; que solucionem els problemes que coneixem; que no siguem indiferents davant el dolor, la soledat, la ignorància, la pobresa o la injustícia.

. 3. L'apostolat és voler feliços els altres (què li falta a aquesta persona? ¿Què li impedeix ser feliç?). Recorda que és feliç qui estima i se sap estimat. El pecat és el gran enemic de la pau i alegria interiors. L'egoista, murmurador, impur, mandrós, insolidari, etc., no és feliç; i tu i jo volem ajudar-lo (perquè és el nostre amic, i perquè ens ho demana Déu).

. 4. Per apropar els homes a Déu, primer acosta'l als altres homes. Ensenya als teus companys a ser amables, delicats, a evitar bromes pesades, a no criticar, a tenir cura del to humà (cap paraulota o conversa barroera), a treballar de debò, a fomentar el bon humor, etc. L'egoista empedreït no entén que Déu és el seu Pare, i que ell és fill de Déu (no sap d'amor, sinó que està tancat en si mateix).

. Si veus que algú critica, etc., (falta de lleialtat, que impedeix tenir amics), digues-li. Els altres no s'atreveixen, per falta de confiança (d'amistat). Tu saps que potser pretén fer-se el simpàtic, o que no se n'adona. A soles (no en públic, per no ferir), en un to engrescador, positiu, com t'agradaria que t'ho diguessin a tu, Comenta aquell defecte que l'allunya dels altres o de Déu.

. 5. Els amics hi són per ajudar-se, també en els mals moments. Un amic no és un "còmplice" o un encobridor. Si un amic teu no actua correctament (alcoholisme, drogues, pornografia, males amistats, ambients inconvenients, mandra total), i tu no intentes impedir, no ets un bon amic. Aquí la passivitat és covardia. Per això ens cal resar tant, per ser valents .

. 6. Vols que els teus companys siguin millors fills dels seus pares, bons esposos i pares, treballadors responsables i millors com a persones i com a cristians. Doncs parla amb ells. Per això, primer resa per cada un, ofereix algun sacrifici, intenta donar-los bon exemple.

. Si sou amics, els fas favors i noten que els vols, t'escoltaran, i agrairan els teus consells. Però no t'oblidis d'escoltar-los a ells: només si coneixes les seves circumstàncies i dificultats (personals, familiars, i també anímiques), podràs donar-los el que necessiten.

. 7. No faràs apostolat si et creus millor que els teus amics: o els "menysprearàs" (són uns bruts, gent inferior, animalitzada); o et sentiràs "diferent" (tu ets "superior", ells mai entendran la santedat, l'Oració, etc.). Hauries creat un "abisme mental" que et separa d'ells.

. La humilitat és la veritat. No som millors. Sense l'ajuda de Déu fariem barbaritats. Com que som com els altres ells també poden entendre-ho i enamorar-se de Jesús. Els escribes i fariseus "s'escandalitzaven" que el Senyor es barrejés amb els pecadors. Tu i jo no, perquè som pecadors, tot i que volem de veritat ser sants.

. 8. Primer tu. Si vols que un company millori en alguna cosa, millora tu primer en això (generositat, sinceritat, alegria, etc.).

. 9. Acosta'ls a Déu: amb les teves oracions, sacrificis i bon exemple, però també amb la teva conversa. Els desitges la felicitat terrenal i la felicitat eterna. Doncs explica'ls el teu "secret", la teva experiència (la teva lluita per estimar Déu i tots): "mira, a mi anar a l'església a resar em dóna molta pau ..., assisteixo a una xerrada en la qual m'expliquen com lluitar per ser millor ..., el sacerdot m'anima a estimar la meua família i amics, i a la Verge ..., confessar-me és un plaer, et quedes amb la consciència molt tranquil·la, en pau, perquè saps que Déu t'ha perdonat ..., des que combrego amb freqüència venço les temptacions amb més facilitat ..., m'he proposat que tots els de la meua feina siguin millors ..., etc.).

. 10. Si vols ser apòstol, cuida la teua vida interior. L'apostolat, més que parlar als nostres amics de Déu, és parlar abans a Déu dels nostres amics.

. Que la Mare de Déu, Reina dels apòstols, t'ajudi a estimar de veritat als teus amics: perquè siguin feliços a la terra i vagin al Cel.

.. Examen sobre apostolat:

- . T'has proposat seriosament ajudar el veí a ser millor?
- . ¿Reses pel teus amics i els animes a resar, confessar-se, etc.?
- . Tens una llista d'amics de veritat que intentes ampliar cada vegada més?
- . Ets amable, servicial, escoltes, ajudes, deixes les teves coses?
- . ¿Critiques, fas bromes pesades, ets respectuós, delicat?
- . ¿Corregeixes als teus amics -a soles, animant, com t'agradaria que t'ho diguessin a tu- si actuen malament o perjudiquen altres o ofenen a Déu?
- . ¿Ajudes a que l'ambient del treball o del grup sigui amable?
- . Demanes perdó quan has pogut ferir algú amb les teves paraules?
- . Parles bé dels teus amics, aprens coses d'ells?
- . Estàs entestat a que tots els teus amics vagin al Cel i en què ja siguin feliços aquí a la terra perquè lluitin per estimar Déu i als altres?

AMOR, SEXUALITAT, COMPROMÍS

.. Textos de la Sagrada Escriitura:

- “¿No sabeu que els vostres cossos són membres del Crist?” 1C 6, 15
- “Doncs jo us dic que qualsevol qui mira una dona per desitjar-la, ja ha comès adulteri amb ella en el seu cor” Mt 5, 28

El secret de la felicitat és estimar i sentir-se estimat: una persona que sap estimar i que se sent estimada, és feliç; qui no sap estimar els altres és un desgraciat, li falta el més important i se sent sol.

Déu ens vol feliços, per això ens ha donat aquesta capacitat de conèixer i d'estimar que només tenim les persones (ni les pedres, ni les plantes, ni els animals poden conèixer i estimar com nosaltres), i la llibertat (perquè sense llibertat no es pot estimar).

. 1. Recordo que en una altra xerrada vas dir que amor vol dir donar-se als altres...

Exacte. Per això, quan una persona estima, se sent unit als altres, sap disculpar, procura fer-los feliços i se sent feliç. En canvi, si ets egoista et sentiràs sol, trist...

És important unir la paraula amor a la de sacrifici: en la mesura que sóc capaç de sacrificar-me, de fastiguejar-me, pels altres -pares, germans, amics, humanitat- , en aquesta mesura sóc capaç d'estimar.

. 2. Això es pot aplicar també a l'amor que un home pot sentir per una dona?

Sí, però abans s'ha de passar per tres etapes: l'atracció física, l' enamorament i l'amor personal. Les explico breument.

L'atracció física es dona quan a partir d'un determinat moment ens sentim atrets per les persones de l'altre sexe. Per exemple, els nens d'un parvulari que juguen al futbol només veuen la pilota; a 4t d'ESO, en canvi estan més pendents de les noies...

Es pot parlar d'instint sexual , però potser sigui més correcte parlar de tendència, inclinació, atracció, perquè la persona humana, a diferència dels animals, a més d'instints tenim intel·ligència, voluntat, afectes... amb què els governem.

En aquesta primera etapa ens fixem en les qualitats físiques -si és alta, o rossa, prima, o amb ulls blaus-.

Cal saber que l'atracció física és bona perquè és volguda per Déu, però també cal tenir clar que l'amor NO és només ni principalment atracció física, qui confon amor amb atracció física dirà: el nostre amor s'ha acabat, *ja no m'agrada*, però en realitat aquestes persones mai s'han estimat de debò. Només l'amor veritable dura tota la vida i creix amb el temps.

L'enamorament és quan sentim una certa simpatia -sintonia- per algú, volem estar amb aquesta persona, conèixer-la millor; ja no ens atreuen només les seves qualitats físiques -ens sembla maca-, sinó que a més a més valorem el seu esperit de servei, la seva alegria, la seva comprensió... Notem una certa atracció espiritual o anímica... de vegades, la sola presència d'aquella noia ens altera, capta tota la nostra atenció, no podem pensar en cap altra cosa, només pensem en si li agradem o no...

L'amor no és només ni principalment un sentiment : els sentiments apareixen i desapareixen, neixen i moren, pugen i baixen..., només en una persona madura són estables. la sensació d'estar enamorats és sempre passatgera, abans o després desapareix o es consolida transformant-se en una altra cosa.

L'enamorament ens porta a idealitzar la realitat, a ser poc objectius per precipitació i superficialitat, per exemple, si una noia enamorada hagués d'escriure les qualitats del noi que estima, li faltaria

pissarra, però si hagués d'escriure en un foli els seus defectes no en trobaria cap..., mentre que les seves amigues sí que els veuen: en aquest sentit l'amor encega una mica, o molt...

Cal tenir clar que l'amor NO és només enamorament, abans o després s'experimenta el desengany de xocar amb la realitat: persones que deien que s'estimaven, que estaven bojament enamorades, al cap de poc temps diuen que no s'aguanten, que no se suporten...

. 3. Aleshores quin és el secret de l'èxit en una relació amorosa?

Haver arribat a la tercera etapa: *l'amor personal*.

L'amor humà és un acte de la voluntat, això vol dir que és un acte lliure, és a dir, jo deixo de pertànyer-me i em lliuro a ella, em lligo a ella, li lliuro el meu present i el meu futur, el que sóc i el que pugui arribar a ésser... En definitiva, que no entenc la meua vida sense ella.

La voluntat sí que és més estable, i dóna origen a una nova realitat: el vincle matrimonial, el compromís personal que em porta a estimar la persona sencera - el que m'agrada i el que em fastigueja, les seves coses bones i també els seus defectes-. Un compromís que durarà tota la vida, perquè l'amor sempre pot créixer, com un pou sense fons del que sempre es pot treure més aigua. L'amor, per definició, és durador, per a sempre... Ningú acceptaria que l'altre li digués "t'estimo però només durant el cap de setmana"...

. 4. I això també és vàlid per nosaltres, els joves?

Cal tenir en compte que en aquests anys és normal tenir amigues i voler acumular experiències -saber com són, com pensen- però cal saber canalitzar l'afectivitat, i no confondre mai l'amistat o l'enamorament o amb la sensualitat.

Dos adolescents encara no poden estimar-se com dues persones adultes, perquè no ho són, estan madurant, encara no saben el que és l'amor veritable; ni es coneixen bé l'un a l'altre.

. 5. O sigui, que m'estàs dient immadur?...

Sí, ho sento, però això forma part de la teua condició d'adolescent, però tranquil, això no és una malaltia; és una etapa meravellosa i necessària de la vida. És una etapa de gran creixement: extern -ja no tens un cos de nen, encara que tampoc siguis un ancià- i intern -desperta l'afectivitat, descobreixes el món interior...-.

Comences a preguntar-te si els altres et valoren, si t'accepten, vols ser tu mateix..., per això et rebel·les contra els pares, perquè vols viure la teua vida, ser més independent: abans feies les coses perquè t'ho deien els pares, ara vols saber per què has de fer-les, i t'agrada formar la teua pròpia opinió i discutir...

Aquest desig d'autonomia o d'independència va acompanyat d'una certa inseguretat -per falta d'experiència de la vida-, per això em comparo amb els altres, vull saber si els passa el mateix que a mi, i vull -necessito- recolzar-me en els meus iguals, companys -la colla, la banda-.

. 6. També és el moment en el que desperta l'instint sexual...

Efectivament. És molt important respectar aquesta realitat i donar temps al temps, tenir paciència i no tenir presses, com una planta que necessita temps per a créixer, si estires d'ella, l'arrenques i la mates, o una fruita que necessita temps per a madurar, si l'arrenques abans estarà verda i àcida.

. 7. O sigui, que he d'anar per la vida amb una "L" de pràctiques...

Molt ocorrent. Durant aquest període aniràs acumulant experiències que ens faran madurar, canviar, ens enriquiran... però amb prudència.

Pretendre lliurar-se a algú en cos i ànima a aquesta edat, és un error que resulta molt dolorós, encara que ho fem moguts per sentiments nobles i aparentment nets.

Durant l'adolescència la idea que es té de l'amor encara és poc real: influeix massa la imaginació, la tendència a fixar-se només o principalment en el físic, s'oblida que l'amor necessita del sacrifici i es confon entre amor i sensualitat o egoisme.

L'atracció física no requereix cap esforç, només deixar-se portar com per un plànol inclinat; mentre que l'amor cal conquerir-lo, construir-lo, dia a dia, a força de petits o grans sacrificis.

. 8. Aleshores m'aconselles que no surti amb cap noia fins que acabi la carrera...

Jo no he dit això. Sortir amb noies no és dolent: l'inconvenient seria tancar-se en una relació egoista i oblidar-se dels pares, germans, o dels altres amics o amigues. Una relació on regni només la sensualitat, veient l'altre com un objecte o una ocasió de plaer, perdre el temps i no complir amb les teves obligacions: hores i hores perdudes amb la imaginació flotant, fomentant la vanitat, oblidant l'estudi i els deures familiars.

. 9. Doncs què he de fer per arribar a la maduresa sense fer-m'hi mal?

Doncs no gaire més del que ja segurament deus fer: molt d'esport, estudiar amb intensitat, fer coses pels altres -com ara activitats de voluntariat-, resar...

Com que la nostra vida és "biogràfica" -tot el que fem forma part del nostre passat-, cal recordar que les experiències negatives poden ser traumàtiques i deixar un senyal inesborrable en la nostra vida. Aleshores es pot arribar a pensar que el veritable amor -fidel, durador, desinteressat- no existeix. Seria trist acabar com persones que no creuen en l'amor.

Sense estimar -pensant que estimem- podem fer molt mal als altres -pensa que les noies pateixen més, la seva ferida és més profunda-. És com qui es pren la velocitat com un joc... acabarà per matar els altres, o matar-se, per pura inconsciència, sense cap mala intenció...

La millor preparació per l'amor a una noia és que aprenguis a estimar els altres: què faig cada dia pels meus pares? com tracto els meus amics? m'interesso de debò per les coses dels altres? què he fet fins a ara pels altres?

Si educo i entreno i exercito el meu amor usant-lo amb Déu, els meus pares, amics, etc., estic preparant-me per a estimar a una dona.

. 10. Però si una persona només busca sexe...

Doncs acabarà frustrat, se sentirà defraudat perquè intentarà saciar la seva set amb aigua salada... Només en traurà més set.

. 11. Encara que només sigui per un temps... Ja tindrà temps de "assentar el cap"

... És una injustícia molt greu jugar amb els sentiments dels altres; i, de vegades, el mal que es causa és irreparable. La capacitat d'estimar es pot perdre si omplim el cor de sensualitat.

. 12. Però per conèixer bé una noia cal tenir relacions amb ella...

Tu estimes moltes persones -pares, germans, amics- i no tens relacions sexuals amb elles... Si deixes que el sexe polaritzi la relació amb una noia, aleshores t'impedirà estimar-la de debò.

. 13. Però d'alguna manera li he de demostrar que l'estimo...

... Si l'estimes, t'has de preguntar: per a què? Per a usar-la, per gaudir-ne?

Si vols demostrar-li l'amor, fes-ho respectant-la, no usant-la. L'amor veritable no té res que veure amb el xantatge sentimental.

Egoisme més egoisme no és igual a amor sinó a un gran egoisme compartit... Encara que els dos "vulgueu" us esteu aprofitant l'un de l'altre: sexe a canvi d'afecte. I quan un dels dos es cansi o vegi que aquesta relació ja no li compensa deixarà l'altre: això no és amor, dues persones poden estar juntes però no unides (el sexe pervertit impedeix la comunicació), i no troben la felicitat que buscaven.

. 14. L'ambient en el què vivim no ens ajuda gaire a plantejar les coses tal com ens has dit en aquesta xerrada...

Efectivament, cal que estiguis convençut que val la pena dur una vida neta, perquè sovint et tocarà de nedar contra-corrent.

En primer lloc cal que tinguis clar la diferència entre sentir i consentir, entre veure i mirar; els somnis escapen al nostre control, però sí que pots evitar que t'influeixi negativament el que veus o escoltes.

Això ho aconseguiràs si evites les ocasions de perill: l'alcohol, les discoteques, determinats programes de televisió o pàgines d'internet...

Si no saps divertir-te sense ofendre a Déu, tens un problema greu. Hi ha milions de coses que pots fer: esports, escoltar música, llegir, excursions, visitar museus, ajudar a gent necessitada, col·laborar amb projectes solidaris i de voluntariat, aprendre idiomes, tocar algun instrument musical, fer arranjaments...

També convé RESAR, acudir a la Mare de Déu: no hi ha temptació que resisteixi tres Recordeu-vos; les tres Avemaries de la nit demanant per la puresa...

També t'ajudarà treballar molt, estar molt ocupats. Tenint el cap posat en allò que fas... Pensa que la imaginació és la "boja de la casa".

Si surts amb una noia, digues-li que tingui preparada una bona bufetada... Per si de cas.

. "El que es necessita per a aconseguir la felicitat, no és una vida còmoda, sinó un cor enamorat" (Solc, n. 795)